

[Rager.]

taknemlig for, at forhandlingen er blevet ledet ind i en saglig form, i hvilken henseende det ærede medlem blev efterfulgt af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard.

Jeg har endvidere på fornemmelsen, at denne debat vil ende med, at forslaget til folketingsbeslutning bliver henvist til et udvalg, hvor det kommer til en saglig behandling; dermed har også den højtærede finansminister erklæret sig indforstået. Det er dette, der gør, at jeg finder anledning til at delagtiggøre tinget og særlig dem, der skal være medlemmer af udvalget, i nogle erindringer, oplevet undet en anden afgiftslov, og tillige at gøre nogle bemærkninger om, hvorledes den nugældende afgiftslov virker på områder, hvor tinget sikkert aldrig har tænkt sig at den skulle virke. Jeg gør det i det letsindige håb, at det virkelig skulle lykkes gennem den udvalgsbehandling, der kommer, at få fjernet nogle af de uheldige pletter, der er på loven, således som den virker i praksis.

Jeg kunne dog lide først at sige et enkelt ord om det rent principielle, nemlig forslaget om omlægning af afgiften fra grossistledet til detaileddet. Da jeg så, der blev fremsat et forslag som det herværende, sagde jeg til mig selv: ja, det er sådan, at når private forslag bliver fremsat, kan man altid mærke, i nogen grad i hvert fald, hvilken privat livsstilling forslagsstilleren har, og her bemærkede jeg mig straks, at det var fremsat af en mand, der nu en årrække har været borgmester og før den tid var handelsminister, altså en mand, der lever fjernt fra det praktiske forretningsliv. Det var ganske udelukket, at en anden end en inkarneret embedsmand kunne fremsætte et forslag, der på den måde ville genere den branche, der er tale om. Så gik det ganske vist pludselig op for mig, at der engang indenfor tekstilbranchen var en dygtig forretningsmand, der hed Weikop. Tænk, det var virkelig det ærede medlem — jeg slog efter i den blå bog. Det er nu mærkværdigt.

Jeg har ikke kunnet lade være at gøre disse bemærkninger, men derefter vil jeg gerne gå over til de erindringer, jeg har; de stammer fra en lov (lov nr. 437 af 19. november 1950), som i sin tid blev vedtaget i huj og hast, ja, så ved vi da, hvad

det vil sige. Det var en afgiftslov, som skulle vedtages, og som måtte vedtages hurtigt. Jeg tror forøvrigt, at man dengang fra socialdemokratisk side gjorde vrøvl over, at det gik så hurtigt. Sagen var nemlig den, at det var fra den anden side, lovforslaget blev fremsat.

Det blev altså vedtaget i huj og hast, og der stod i dets § 3, at med 15 pct. af den afgiftspligtige værdi, jfr. § 8, beskattes — og så nævnes de forskellige varer; under punkt 4 er nævnt lamper og lysekroner, skærme, kupler o. lign., og der remses mere op.

Jeg har den ære og lykke at virke i en branche, der bl. a. har med disse ting at gøre, og jeg må sige, at vi var ikke glade, da vi fik denne lov stukket ud. Før det første skulle vi til at tænke over, hvad egentlig „lamper og lysekroner“ betyder. Det var nemlig ikke glødelamper, der var tale om, så havde det været noget andet. Nej, det, der var tale om, var det, der hedder belysningsgenstande, men det stod der bare ikke; det var en gal nomenklatur, der var anvendt.

Nu skal jeg ikke komme ind på en detaljeret gennemgang af alle rædselsfuldhederne, men jeg fik meget med dem at gøre, fordi jeg efter indstilling fra vor brancheforening af Grosserer-Societetet blev udpeget som en af finansministeriets sagkyndige rådgivere ved lovens fortolkning; da begyndte først det rigtige mareridt. Jeg sad sammen med en fabrikant og 2 landsdommere, og det blev et meget mærkeligt, men også ret byrdefuldt og meget generende hverv. Det var nemlig næsten ikke til at finde ud af, hvor afgiftspligten begyndte, og hvor den sluttede, og vi var klar over, at vi, hver gang vi gav en indstilling om, at en eller anden mærkværdig genstand, som var kommet frem, og som måtte fortolkes ind under loven, atter gav toldvæsenet en række virksomheder at føre kontrol med på grund af ganske ligegyldige bagateller.

Der er en ting, man må mærke sig. Der stod i § 3, at omsætningsafgiften var 15 pct; det er let at lægge 15 pct. på, ikke sandt? Men det er jo ikke gjort med det. I § 8, som man ifølge § 3 skal jævnføre, står der, at der også skal betales 15 pct. af afgiften, og det vil sige, at man i stedet for at lægge 15 pct. skal lægge 16 komma et